

Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 200, maart, april. 2026

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het *“woord van de gerechtigheid”* staat in contrast tot *“de eerste beginselen van de uitspraken van God”* (Hebr. 5:12). Het *“woord van de gerechtigheid”* duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de *“vaste spijs”* (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om *“het einddoel van het geloof”* (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

Alle Schriftgedeelten zijn uit de Herziene Statenvertaling (HSV), tenzij anders vermeld.

De paradox van Galaten 2:20

“Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft” (Gal. 2:20 Statenvert.).

“Ik ben met Christus gekruisigd; en niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij; en voor zover ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven” (Gal. 2:20 HSV).

“Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven” (Gal. 2:20 NBG vert.).

Galaten 2:20 is misschien een vers dat we als jong christen hebben leren kennen, maar niet direct goed hebben begrepen. De uitdrukking *“niet meer mijn ik, maar Christus”* klinkt de jonge gelovige toch wat vreemd, omdat hij of zij Jezus vooral wil volgen zoals de discipelen dat ook deden, dat wil zeggen Hem navolgen. De gedachte dat het niet meer mijn ik is, maar Christus en ik toch leef, roept dan vragen op. De reden is dat Galaten 2:20 zich presenteert als een paradox.

Paradoxen

Een paradox is een schijnbare tegenstelling die in feite waar is. Een bekend voorbeeld is: "Hoe meer ik weet, hoe meer ik weet dat ik niets weet".

Op het eerste gezicht is een paradox onlogisch, maar prikkelt om de twee uitersten op een onverwachte manier te combineren.

De Bijbel kent paradoxen, bijvoorbeeld in Spreuken 26:4-5:

“Antwoord een dwaas niet naar zijn dwaasheid, anders zou ook u aan hem gelijk worden.

Antwoord een dwaas naar zijn dwaasheid, anders zou hij in zijn eigen ogen wijs zijn.”

Het antwoord op deze paradox is dat we op twee manieren kunnen reageren. Het is aan ons, afhankelijk van de situatie, door Gods Geest, te kiezen wat de voorkeur heeft.

De paradox van Galaten 2:20 is: *“ik ben dood ... ik leef ... niet ik leef maar Christus leeft ... en voor zover ik nu leef.”* De paradox gedraagt zich als een **jojo**: niet ... wel ... niet ... wel ...

Dit klinkt verwarrend. Laten we daarom deze paradox onderzoeken.

Om de tegenstelling beter te begrijpen, moeten we zien dat Galaten 2:20 verschillende stappen kent:

Stap 1. “Ik ben met Christus gekruisigd”: de oude mens is gekruisigd.

Wie gekruisigd is, is ook gestorven en begraven. Met Christus te zijn gekruisigd, is niets anders dan dat ik, als oude mens, ben gekruisigd. De “ik” in “*met Christus ben ik gekruisigd*”, betekent dat mijn ego, mijn diepste identiteit, lag in de oude mens die ik eens was. Die oude mens is verbonden met de geest van de mens. De oude mens is de menselijke geest als slaaf van de geest van de boze. De oude mens is de niet-wedergeboren mens (Rom. 6:6). We kunnen ook zeggen dat de oude mens de dode, niet-wedergeboren geest is die ons van nature in het kamp van de boze hield. De oude mens heet daarom een zondaar (vgl. Rom. 5:8). Christus is echter voor de zondaar gestorven en de zondaar *met* Christus.

Stap 2. “en toch leef ik”: ik de nieuwe mens, is opgestaan

De zondaar, de oude mens, is *met* Christus gestorven. *Een christen kan nog zondigen, maar niet meer door de oude mens, want hij bestaat niet meer.* In mijn opstanding *met* Christus kom “ik” weer tot leven en word ik de nieuwe mens. De nieuwe mens is de hechting van mijn geest met de Heilige Geest (1 Kor. 6:17). De oude mens en de nieuwe mens zijn een zaak van de geest, omdat deze gedefinieerd worden door de verbinding van mijn geest met een andere geest.

De paradox van Johannes

De nieuwe mens kan niet zondigen, want hij staat vast in de opstanding. Wat uit God geboren is, kan niet zondigen, zegt Johannes (1 Joh. 3:9). Anderzijds schrijft Johannes dat we wél kunnen zondigen en hoe we vergeven kunnen worden (1 Joh. 1:8-10). Dit levert opnieuw een paradox of schijnbare tegenstelling op. Het antwoord is dat we als christenen kunnen zondigen, maar niet door de nieuwe mens of de oude mens! Hoe zit dat? De nieuwe mens is dan de wedergeboren mens, de vernieuwde geest. Een christen is per definitie een wedergeboren mens en kan nooit meer in een niet-wedergeboren toestand komen, zoals ook de Israëlieten nooit meer terugkeerden naar Egypte (vgl. Ex. 14:13b). De oude mens is met Christus in het graf gegaan en niet meer tot leven komen.

Wanneer de vraag opkomt of een christen een zondige natuur heeft, is het antwoord dat de natuur wordt bepaald door wie de inwoner is. In mijn onverloste toestand was dit Satan. Hij verstopte zich meestal en bleef op de achtergrond. Hij liet me denken dat ik gewoonweg mezelf was, een autonoom en onafhankelijk mens. In werkelijkheid draaide mijn hele leven om mijzelf.

Dit was mijn identiteit en overtuiging totdat Christus door geloof in mij kwam wonen en Satan uitdreef. Ik heb nu een nieuwe identiteit. We hebben geen twee naturen of twee identiteiten. Ik ben de oude mens òf de nieuwe mens. We kunnen niet beiden zijn.

Hoe zit het dan met de zonde in het leven van een christen? Het antwoord is dat een christen kan zondigen door de zonde **als een virus** toe te laten in de ziel (Rom. 7:17). Een virus hoort niet bij je, maar het kan wel binnendringen als je niet oplet. Zo kan de zonde invloed krijgen op onze gevoelens en gedachten. Maar in onze geest, in onze nieuwe identiteit kan dat niet, want wij zijn gestorven voor de zonde.

De mogelijkheid om te zondigen heeft te maken met de kant van het hart dat uit geloof moet leven. *Ik zondig wanneer ik niet leef uit wie ik ben in Christus.* Christus loste het zondeprobleem op. Hij gaf ons zichzelf om ons leven *te zijn*. Waarom zou Christus ons met de last van een zondige natuur achterlaten? Christenen hoeven niet te zondigen. Wanneer ze zondigen, komt dat niet meer voort uit een zondige natuur, maar uit een verkeerde keuze, die in essentie neerkomt door niet te wandelen in de Geest. *Ongeloof en zonde horen bij elkaar.*

Stap 3. “dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij”: Christus is het centrum van de nieuwe mens (leven in eenheid).

Dit derde punt heeft te maken met de aard van de nieuwe mens. **Ik ben** de nieuwe mens, **ik ben** een nieuwe schepping (2 Kor. 5:17). Ik ben daarom ook “**ik ben** die ik ben.” Wanneer het gaat om het nieuwe leven, dan moeten we *onderscheid maken tussen eenheid en onderscheid*. Deze derde stap gaat over eenheid. De volgende stap gaat over onderscheid.

Eenheid betekent niet dat iets opgeslokt of geabsorbeerd wordt. Onderscheid betekent geen scheiding. Jezus en de Vader zijn één (Joh. 10:30). Eenheid en onderscheid moeten bij God beginnen. Dan pas kunnen we zien hoe dat ook bij ons werkt. Onze eenheid wordt gedefinieerd in 1 Korinthiërs 6:17, de hechting van onze geest met Gods Geest; geen vermenging of absorptie, maar *hechting*.

Het gebed van Jezus was dat wij één zijn met de Vader zoals Hij één was met Zijn Vader (Joh. 17:21). Dit gebed is verhoord door Zijn volbracht werk op Golgotha. De hechting van onze geest aan de Heilige Geest is de verbinding tussen Christus als “IK BEN” en de gelovige als “ik ben.” Jezus sprak altijd in termen van “Ik ben ...”: “*Ik ben het licht van de wereld*”, “*Ik ben het zout van de aarde*”, “*Ik ben de weg, de waarheid en het leven*”, “*Ik ben de deur*”, “*Ik ben de ware wijnstok*”, “*Ik ben de opstanding en het leven*”, “*Ik ben de Goede Herder*”, “*Ik ben één met de Vader*”, “*Ik ben in de Vader.*”

Jezus identificeerde en handelde altijd vanuit wie Hij was, een *eenheid* met de Vader. Zijn leven op aarde “onder” de omstandigheden, werd bepaald door zijn identificatie en positie “boven” de omstandigheden. Hij leefde in de voortdurende tegenwoordigheid van Zijn Vader. Daarbij is “IK BEN DIE IK BEN” de diepste naam van God.

“En God zei tegen Mozes: IK BEN DIE IK BEN. Ook zei Hij: Dit moet u tegen de Israëlieten zeggen: IK BEN heeft mij naar u toe gezonden” (Ex. 3:4).

Dan komen we bij 1 Johannes 4:17b:

“Want zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld.” Jezus zegt eigenlijk: Zoals ‘ik ben’, zijn jullie nu ook op deze aarde. *IK BEN (Jezus) impliceert onze “ik ben.”*

Jezus is het licht van de wereld; wij zijn het licht van de wereld.

Jezus is het zout van de aarde; wij zijn het zout van de aarde.

In deze analogie mogen we echter niet de schat en het aarden vat verwarren. We moeten het *onderscheid* bewaren tussen God als Schepper en wij als schepsel. We kunnen zo ver gaan in deze analogie in de mate dat we deelhebben aan de goddelijk natuur (2 Petr. 1:4).

“Geloof Mij, dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is, en zo niet, geloof Mij dan om de werken zelf” (Joh. 14:11).

Dit is een belangrijk vers, want Jezus begint bij zijn *onwankelbare en ontastbare identiteit* in Zijn Vader. Daaruit vloeien onlosmakelijk Zijn werken voort. *Wat wij doen, vloeit voort uit wie wij zijn.* Besef daarom wie je bent! Ik ben (als christen) zoals IK BEN (als de zoon des mensen) in deze wereld. Ons leven is met Christus verborgen in de Vader (Kol. 3:3). Dit is niet statisch, *“want in Hem leven wij, bewegen wij ons en bestaan wij”* (Hand. 17:28). Er is daarom één plek in ons leven waar niemand anders kan komen en zeker de wereld niet. Elk moment kan ik me bewust zijn van mijn positie “boven” de omstandigheden, om alles “onder” de omstandigheden het hoofd te bieden.

“... lag ik neer in het dodenrijk – u bent daar” (Ps. 139:8 NBV vert.)

“Hij is ons geworden”

“Maar uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt, die ons van God is geworden: wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing” (1 Kor. 1:30 NBG vert.).

Als wij één zijn met Christus, dan is Hij *“ons geworden.”* Dan is Zijn geduld ons geduld. Daarom bidden we niet om geduld, maar gaan we ervan uit. Door Hem, door IK BEN, “ben ik.” “Ik ben” geduldig. Door Hem ben ik één met Christus. Hij *is* mijn wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing geworden. Maar als Christus onze wijsheid is, waarom moeten we dan nog om wijsheid bidden (Jak. 1:5)? Het antwoord is eenvoudig, want het volgende vers spreekt over het bidden in geloof. Dat woord van het geloof maakt levend wie in wie we zijn als Hem. De beste weg is daarom te groeien in dit bewustzijn. Daarom groeien we van volwassenheid naar volwassenheid, en van geloof tot geloof. Geloof is de sleutel, want door het geloof kan Christus praktisch in de mens werken.

Stap 4. Ik leef nu nog in het vlees (leven in onderscheid)

“en voor zover ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God.”

Nu kom “ik” weer terug. *De beweging is nu van eenheid naar onderscheid.* Mijn identiteit, mijn eenheid als nieuwe mens, staat zo vast als een blok graniet, zoals Christus het leven is als de Wijnstok ten opzichte van de ranken. Eenheid en onderscheid impliceert dat het hart twee kanten kent. De ene kant is het hart dat vaststaat in God en de andere kant is het hart dat verzocht kan worden. Zo verging het Jezus ook. Hij was zondeloos, maar kon als mens verzocht worden.

“Niet meer mijn ik, maar Christus” betekent niet dat ik verdwijnt. De Bijbel gaat niet over het afsterven van onze “ik”, maar om te ontdekken hoe “ik” moet functioneren als mijn *ware zelf* als nieuwe mens. Door openbaring wordt ik me bewust dat ik een deel ben van Hem (Joh. 15:5). De oplossing van de paradox in Galaten 2:20 is dat “ik” tot mijn volledige recht komt door Christus die Zich tot uitdrukking brengt als mij. Dit betekent een leven in vrijheid en vervulling.

Het vlees in het leven van een christen is de natuurlijke opmaak van ziel en geest. Het vlees is in essentie niet zondig. Dit geldt wel voor de ongelovige, de zondaar, want zijn of haar geest in de natuurlijke en onverloste staat is nog niet verlost. De zondaar is *“in het vlees”*. De gelovige wordt echter aangespoord niet *“naar het vlees”* te leven. Wanneer ik *naar het vlees* leef, zie ik mezelf *niet in eenheid* ten opzichte van de Geest van God. Ik bewaar *door ongeloof* mijn *eenheid* niet. Dan leef ik vanuit de houding “ik ben gewoon ik.” Ik moet daarom geen ruimte maken om mezelf als een aparte entiteit naast Christus te zien. Het is de Wijnstok die zich uitdrukt door de rank. Het is de wil van God dat wij ons altijd bewust zijn van die samengegroeide eenheid.

Het geloof van de zoon van God

Wij leven in ons vlees *“door het geloof in de Zoon van God.”*

Andere vertalingen zeggen: *“het geloof van de Zoon van God”* (bijv. Statenvert.).

De juiste vertaling is *“van”* (de Zoon van God).

De nadruk ligt eerst op ‘het geloof’ (onderwerp, subject) en daarna op ‘de Zoon van God’ (object). Dit heet een genitief objectief. Objectieve genitieven zijn genitieven en moeten met ‘van’ worden weergegeven.

(*We kennen ook een genitief subjectief. Bijvoorbeeld, in de zin: “‘Het lijden van de zieken’, zijn de zieken het onderwerp (of subject). Wie lijden? De zieken! Dit heet een ‘subjectief genitief’.)

Zo lezen we ook in andere Bijbelgedeelten waar Paulus schrijft dat we gerechtvaardigd zijn door het geloof **van** Jezus Christus (bijv. Gal. 2:16). De Statenvertaling geeft dit steeds correct weer, maar de meeste vertalingen maken er van: gerechtvaardigd door het geloof **in** Jezus Christus. In deze vertalingen gaat het niet meer om het geloof *van* Jezus Christus maar om *ons* geloof in Hem. Dat is een groot verschil! Het is “het geloof van de Zoon van God”, ‘van’, niet ‘in’.

In de uitdrukking “een leer van dopen”, is de doop de inhoud van de leer. Zo is ook in “het geloof van de Zoon van God”, *de Zoon de inhoud van het geloof*. Ik stel mijn vertrouwen niet in het geloof zelf; het gaat om het object van mijn geloof.

Geloof is de keuze om te ontvangen. Vergelijk het met voedsel. Ik word niet gevoed door het doorslikken, maar door het voedsel. Christus is mijn eten en drinken. Het is dus niet genoeg om tegen iemand te zeggen: "Heb geloof." Mijn geloof is in een levend persoon, Jezus Christus. De paradox is dat hoe meer ik me richt op iemand anders dan mezelf, namelijk Christus, *hoe meer ik werkelijk mezelf ben*. Wanneer we ons woord van geloof uitspreken, geloven we dat het Zijn spreken is. Ook wanneer we de uitkomst van dat geloof niet kunnen doorgronden, vertrouwen we God voor de uitkomst (2 Kor. 12:8-10).

Geloof betekent de volle activiteit en initiatief van de gelovige. Die activiteit is gegrond in de werkelijkheid dat Christus Zijn leven *als* ons leeft. Dit is ons huidige behoud. Hij werkt in ons en als ons. Wij werken dit uit doordat Hij ons in Zijn wegen doet wandelen (Ezech. 36:27). Dit is verre van een passief leven. God is actief en vol vuur. Wij wandelen daarom in de voortdurende ontvankelijkheid van zijn activiteit (Efez. 2:10). We zijn daarbij steeds verantwoordelijk voor de reactie van het geloof. Er is een voortdurende noodzaak van *“gehoorzaamheid door geloof”* (Rom. 1:5; 16:26), omdat we ontvankelijk moeten blijven voor de werking van Christus' werk in ons leven.

Sterven aan jezelf?

“Wie zijn leven (ziel) zal proberen te behouden, zal het verliezen. En wie het zal verliezen, zal het behouden” (Lukas 17:33).

Alweer een paradox. Er is een gangbare leer dat we moeten afsterven aan onszelf. Dit is een foutieve leer, want we kunnen niet sterven aan onszelf. *Wij zijn een zelf*. We kunnen niet sterven aan het zijn van een 'zelf'. We kunnen wel sterven aan het valse gevoel over onszelf en te erkennen dat we met Christus zijn gestorven aan het kruis. Wat stierf er? De oude mens. We worden in onze opstanding met Hem een nieuwe schepping en onze ego, onze zelf, onze geest, die nu een verenigde zelf is met Gods Geest (1 Kor. 6:17). Daarmee hebben wij als een zelf, een veilig tehuis gekregen met Christus verborgen in God.

Lukas 17:33 gaat echter niet over het behoud van onze geest, maar over het verloochenen van onze ziel. *We moeten daarom sterven niet verwarren met verloochening*. Paulus zegt:

“Maar ik tel mijn leven (ziel) niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Here Jezus ontvangen heb om het evangelie der genade Gods te betuigen” (Hand. 20:24 NBG vert.).

Dit is zelfverloochening, niet een sterven aan onszelf, omdat onze zelf niet gelegen is in de ziel, maar in de geest. Hetzelfde vinden we in Johannes 3:30: *“Hij moet meer worden, ik echter minder.”* Wil ik voor mezelf een naam hebben als christen en gezien worden? Paulus leidt ons dan naar Galaten 5:24.

“Maar wie van Christus zijn, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd” (Gal. 5:24).

Het is een geruststellende gedachte dat we van Christus zijn. Dit betekent niet dat we vrij van verzoeking zijn. Jezus werd verzocht en wij kunnen hetzelfde verwachten. Getrokken te worden naar de verlokkingen van het vlees betekent dat ik me niet zie zoals ik mezelf moet zien. Ik word getrokken om mij als een apart persoon naast Christus te zien, in plaats van te wandelen door het geloof dat *Hij is als mij* (1 Joh. 4:17B). Verzoeking betekent nog geen veroordeling (Rom. 8:1).

Maar wat doe ik dan met die verlokking? Ik erken dat ik ervoor dood ben. Mijn leven is met Christus verborgen in God. God ziet dat ik met Christus ben gekruisigd en zo wil ik dat ook zien. Ik heb geen verplichting meer om de werken van het vlees uit te voeren en zie mezelf niet als een identiteit in het vlees. *“Ik heb het vlees gekruisigd”*, zegt Paulus.

Onze ik is geest. Daarom bestaat er niet zoiets als sterven aan jezelf. Onze ik is geest; zo zijn we geschapen. Ik ben ik-Roel. Wij zijn niet Christus noch worden we Hem. Ik ben geïdentificeerd als rank als deel van de hele Wijnstok. **Sterven aan onszelf gaat uit van de verkeerde gedachte dat ik een handelend persoon ben naast Christus.** Dat was de strijd van Paulus in Romeinen 7! Tel eens hoe vaak het woord “ik” voorkomt in Romeinen 7:15-26. Paulus wenste het goede te doen, maar hij deed het kwade. Zijn hernieuwde poging om als christen de wet van Mozes te houden, bracht hem tot wanhoop. *“Wie zijn leven verliest, zal het vinden.”* We geven onze beperkingen van dit natuurlijke leven op om ons ten dienste te stellen door de Schat, Christus, die in ons woont:

“En noem niemand op aarde vader, want jullie hebben maar één vader, de Vader in de hemel. Laat je ook niet leraar noemen, want jullie hebben maar één leraar, de Messias. De belangrijkste onder jullie zal jullie dienaar zijn. Wie zichzelf verhoogt zal worden vernederd, en wie zichzelf vernedert zal worden verhoogd” (Matt. 23:9-12).

Er bestaat verbrokenheid. Dit heeft te maken met het einde van een valse identiteit, met een gescheiden denken. Het bracht Paulus tot wanhoop. Hij riep uit: *“wie zal mij verlossen van dit lichaam van zonde en dood?”* (Rom. 7). Deze roep werd door Johannes van het Kruis (1542-1591) de **“donker nacht van de ziel”** genoemd. Het ging niet om een afsterven aan zichzelf, maar om het afleggen van onze valse identiteit om iemand te (willen) zijn naast Christus. God heeft wegen om ons tot het einde van die weg te brengen. Hier een paar Bijbelverzen:

“Ik verwachtte het goede, maar het kwade kwam; ik verbeidde het licht, maar de duisternis kwam” (Job 30:26).

“Ik ben de man die ellende heeft gezien ... Mij heeft Hij gevoerd en doen gaan in duisternis en donkerte ... Hij heeft alle zijden tegen mij opgehoopt ... Hij heeft mij iedere uitgang versperd ... Hij laat mij geen uitweg ... Hij heeft mij geslagen met verbijstering ... Ik dacht: ... vervlogen is mijn hoop” (Klaagl. 3:1-18).

Het grote probleem in het christendom is het dualisme dat we volmaakt zijn in Christus, maar nog niet in onszelf. De apostel Johannes rekent hiermee af wanneer hij spreekt over drie fasen van het christendom: kinderen, jonge mannen en vaders (1 Joh. 2:12-14). In de fasen van kinderen en jonge mannen zien we dualisme, maar niet meer bij de vaders. Voor hen is hun positie hun praktisch, hun staat is hun stijl.

Ik probeer daarom niet op Jezus te lijken, noch is het Christus alleen die in mij leeft terwijl ik, zo gezegd, ‘uit de weg moet worden geruimd’! Ik kan nu mezelf zijn, als een nieuwe zelf die een verenigd zelf is, Ik ben mezelf en Christus drukt zich uit door en ALS de ‘mij’.

Gods liefde voor ons

“... de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven.”

Dit is niet zomaar een bijgedachte aan het einde van Galaten 2:20. Het geeft Gods hart weer in heel het vers. We denken vaak aan wat Christus voor ons heeft gedaan, maar voordat dit kon gebeuren, moest God ons door Zijn liefde trekken.

Waarom houdt U van mij? Dit is zo kostbaar en persoonlijk; het is geen leer of geloofsovertuiging. Het kruis heeft elk individu op het oog. Gods volheid is er voor iedereen. Ieder die neemt, ontvangt Zijn hele volheid (Kol. 2:9,10).

Gods liefde voor ons draagt heel Galaten 2:20.

Studievragen

1. Wat is een paradox?
2. Wat is paradox van Galaten 2:20?
3. Ken je nog meer paradoxen in de Bijbel?
4. Zie je in Titus 1:12 ook een paradox? (Dit is een doordenker!)
5. In welk opzicht is een christen ook een "Ik ben die ik ben"?
6. Lees Johannes 14:11 nog eens. Waaruit blijkt dat wat je doet, voortkomt uit wie je bent?
7. Kunnen we afsterven aan onszelf? Leg je antwoord uit.